

SVEA HOVRÄTT
Avdelning 04
0402

DOM
2012-11-12
Stockholm

Mål nr
T 9222-11

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Stockholms tingsrätts dom den 13 oktober 2011 i mål T 7473-10, se bilaga A

KLAGANDE OCH MOTPART

Diskrimineringsombudsmannen, 202100-6073
Box 3686
103 59 Stockholm

Ombud: Jur.kand. Anna Rosenmüller Nordlander
Samma adress

KLAGANDE OCH MOTPART

Stockholms läns landsting
Box 22550
104 22 Stockholm

Ombud: Advokat U.R
Advokatbyrå AB Gamla
Brogatan 32
111 20 Stockholm

SAKEN

Diskrimineringsersättning

HOVRÄTTENS DOMSLUT

1. Hovrätten ändrar tingsrättens dom endast på så sätt att Stockholms läns landsting förpliktas att till U.P utge diskrimineringsersättning med 30 000 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 18 juni 2010 till dess betalning sker.

2. Stockholms läns landsting ska ersätta Diskrimineringsombudsmannen för rättegångskostnader i hovrätten med 27 715 kr avseende arvode jämte ränta enligt 6 § räntelagen på beloppet från denna dag till dess betalning sker.

Dok.Id 1039572

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290 103 17 Stockholm	Birger Jarls Torg 16	08-561 670 00 08-561 672 50	08-561 672 59	måndag – fredag 09:00-15:00
		E-post: svea.avd4@dom.se www.svea.se		

YRKANDEN M.M. I HOVRÄTTEN

Diskrimineringsombudsmannen (DO) har yrkat fullt bifall till sin vid tingsrätten förda talan.

Stockholms läns landsting (Landstinget) har yrkat att hovrätten lämnar DO:s talan utan bifall. Landstinget har vidare yrkat befrielse från skyldigheten att ersätta DO:s rättegångskostnader vid tingsrätten och att DO i stället förpliktas ersätta Landstinget för dess rättegångskostnader vid tingsrätten.

Part har bestritt motparts ändringsyrkanden.

Landstinget har haft samma inställning i hovrätten till yrkat belopp som vid tingsrätten och även här, om diskrimineringsersättning ska utgå, yrkat att ersättningen ska sättas ned, i första hand i dess helhet.

Parterna har yrkat ersättning för rättegångskostnader i hovrätten.

Hovrätten har meddelat prövningstillstånd.

HOVRÄTTENS DOMSKÄL

Parterna har åberopat samma grunder och omständigheter som vid tingsrätten. Samma muntliga bevisning som åberopades vid tingsrätten har åberopats här. Någon skriftlig bevisning har inte åberopats i hovrätten.

Hovrätten gör ingen annan bedömning än den tingsrätten gjort i frågan om *att* U.P vid telefonsamtalet med Liljeholmens vårdcentral den 6 februari 2009 missgynnats som homosexuell genom att hon nekats boka tid vid vårdcentralen för utredning för erhållande av remiss till en fertilitetsenhet, *att* hon vid tillfället varit i en jämförbar situation med en heterosexuell kvinna samt *att* det föreligger ett orsakssamband mellan vårdcentralens hänvisning till SÖSAM och U.P sexuella läggning. Hovrätten delar således tingsrätten bedömning att det är fråga om ett brott mot diskrimineringsförbudet enligt 2 kap. 13 § första stycket 1 jämförd med

1 kap. 4 § 1 diskrimineringslagen (2008:567). Landstinget är således skyldigt att betala diskrimineringsersättning till U.P som kränkts av överträdelsen.

När det gäller storleken av diskrimineringsersättningen gör hovrätten följande bedömning.

Vid införandet av den nya påföljden diskrimineringsersättning framhölls i förarbetena att tidigare gjorda kopplingar till den allmänna skadeståndsrätten bör undvikas eftersom kränkingsersättning vid diskriminering fyller delvis andra ändamål än skadestånd vid brott. Den nya påföljden skulle på så sätt skapa bättre förutsättningar för högre ersättningsnivåer (se prop. 2007/08:95 s. 391 f.). Diskrimineringsersättningen är också tänkt att ha en dubbel funktion och ska, som tingsrätten framhållit, i varje enskilt fall bestämmas så att den utgör en rimlig kompensation till den drabbade – utifrån allvaret i den överträdelse av lagstiftningen som han eller hon utsatts för – och dessutom bidrar till att på ett effektivt sätt motverka förekomsten av diskriminering i samhället (a. prop. s. 399).

U.P har utsatts för en överträdelse av diskrimineringsförbudet som var kännbar för henne personligen eftersom det var viktigt för henne att genomföra den s.k. basutredningen vid en vanlig vårdcentral i stället för vid en särskild klinik med tider som var öronmärkta för lesbiska par. Den kränkning som drabbat U.P i samband med telefonsamtalet har främst handlat om den personliga upplevelsen av obehag men den kan inte, vilket tingsrätten också påtalat, sägas ha medfört några allvarliga konsekvenser eller bestående olägenheter för U.P. Beaktas bör att det inte funnits någon diskriminerande avsikt hos personalen vid vårdcentralen.

Hovrätten delar därför tingsrättens bedömning att U.P utifrån den kränkning som överträdelsen inneburit för henne får anses skäligen kompenserad med ett lägre belopp. Däremot anser hovrätten att diskrimineringsersättningens allmänpreventiva del har fått ett för litet genomslag i tingsrättens dom. Som framhållits ovan har ett syfte med den nya påföljden varit att höja tidigare ersättningsnivåer varför den sammanlagda utdömda ersättningen om 15 000 kr är alltför låg, inte minst i jämförelse med tidigare praxis (se t.ex. NJA 2006 s. 170) och med hänsyn till att Landstinget är en stor aktör på

vårdområdet. Hovrätten anser därför att diskrimineringsersättningen för kränkningen vid telefonsamtalet den 6 februari 2009 uppgår till ett högre belopp än det som tingsrätten funnit eller närmare bestämt 40 000 kr.

Frågan är dock om det finns förutsättningar att sätta ned ersättningen helt eller delvis enligt bestämmelsen i 5 kap. 1 § tredje stycket diskrimineringslagen, vilket Landstinget gjort gällande. I målet har nämligen kommit fram att personal på vårdcentralen, så snart U.P missnöje med att inte ha fått boka en tid uppmärksammas, skyndsamt tagit kontakt med henne och erbjudit henne att genomföra den önskade utredningen. En sådan genomfördes också så småningom vid vårdcentralen. För att sätta ned en diskrimineringsersättning krävs att det finns särskilda skäl. Hovrätten anser att de kontakter som vårdcentralen tog med U.P efter telefonsamtalet den 6 februari 2009 får anses vara verkliga försök att faktiskt komma till rätta med situationen (jfr a. prop. s. 403). Med hänsyn till detta finner hovrätten att det finns särskilda skäl att sätta ned ersättningen något.

Vid en samlad bedömning anser hovrätten att skälig diskrimineringsersättning för den kränkning som diskrimineringen av U.P har inneburit uppgår till 30 000 kr. Tingsrättens dom ska alltså ändras i enlighet härmed.

Även om DO inte fått fullt bifall till sin talan får Landstinget ändå anses som tappande part i hovrätten. Landstinget ska därför ersätta DO dess rättegångskostnader i hovrätten. Om beloppet råder inte tvist.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B

Överklagande senast 2012-12-10

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Lars Borg, Marianne Åbyhammar, referent, och Erik Lindberg samt tf. hovrättsassessorn Veronica Widell Edlund. Enhälligt.